

Budapestre vonatkozó ujságcikke

Össztelvezés

027.2

Szerző:
 Cím: *Árverezik Kacsóh Pongrác könyvtárát*
 Forrás: *Az Ujság*
 Bn (Hely) 1924. 12. 18. (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely
 Idő *"1924"*
 Személy
 Helyszám

Árverezik Kacsóh Pongrác könyvtárát...

Mért nem kerül színre a Dorottya? — Fedák Sárinak kellene játszani a női főszerepet. — Kacsóh Jánoska, a hétesztendős árva.

Emlékezés a magyar muzsikus halálának egyéves évfordulóján.

Tegnap volt egy esztendeje, hogy meghalt. Holnap lesz egy esztendeje, hogy temették. Egy év nagy idő. Egy év alatt el lehet felejtetni azokat, akik meghaltak s egy év alatt bálványozni lehet olyanokat, akik az életben nem részesültek a kiváltságosak elismerésében. Kacsóh Pongrácnak bőven jutott az életben jó és rossz, öröm és keserűség, dicsőség és fájdalom, úgy távozott el közülünk mint akinek emléke örökké élni fog, meri örökké tartó emléket állított magának a János vitézzel. Halála után elárverezték a lakását, a holniját, a bútorait, *csak a könyvtárát őrizték meg — a kis fiúnak, Jánoskának, aki akkor hétesztendős volt, hogy majd ha felnő, használhassa és élvezhesse.*

Több ezer kötetre menő könyvtár ez, gondosan összeválogatva a tudomány és a szépirodalom legkiválóbb remekeiből. Most, Kacsóh Pongrác halálának egyesztendős évfordulóján a halott muzsikus egyik *leghívebb barátja* a következőket mondotta el *Az Ujság* munkatársának:

— Jánoska, a kis árva, Budán nevelkedik a József-intézetben. Okos, értelmes, kedves kis gyerek, éles eszü és szorgalmas, jóviseletű. Csak *valami hallatlan szomorúság árnyékolja be az életét*, mint minden gyermekét, aki az ő korában apátlan, anyátlan marad...

— Nem hagyott rá az atyja mást, csak a nevét, a szellemi örökséget, a zenedarabjai után járó részesedéseket és egy kiadatlan operettet, mely bizonyára méltó utóda a János vitéznek, s mely kincseket ér: ez a *Dorottya*...

— A Dorottya Kacsóh Pongrác utolsó zenei alkotása, akik ismerik, a legnagyobb elragadtatással és csodálattal beszélnek róla. Tárgya és muzsikája olyan, hogy legjobban megfelelne a mai publikum igényének és izlésének és mégis... hogy-hogy nem... egy évvel Kacsóh Pongrác halála után ott tartunk, hogy *nem kerül színre*...

— Talán nincs senki, aki forszirozná, aki

utána járna, hiszen *a Dorottyanak nem kell különös protekció*, csak egy kis jóakarát kellene, egy kis megértés, hogy színre kerüljön. *Beőthy László* ismeri, ő magánál őrzi a partitúra egyik példányát, a másik példány a hagyaték között van, ha jól tudom *Novák Sándor*, árvaszéki ülnök őrzetében...

— Hogy milyen akadályai vannak a *«Dorottya»* előadásának? Bizonyára csak olyan dolgok, melyeket könnyen el lehetne simítani. A megoldogult még életében azt kívánta, hogy *a női főszerepet Fedák Sári játssza el*. Fedák most nincs Magyarországon, de úgy tudom, tavaszra hazajön. Nem hiszem, hogy a felejthetetlen *«Kukorica Jancsi»* egyet-

len szóval is tiltakozna a szerep eljátszása ellen...

— Természetesen, ha a *Dorottya* már mostanáig színre került volna, akkor Jánoska sorsa is jobb helyzetben volna. Szerencsére így sem szabad arra gondolni, hogy az ő helyzete kétségbeejtő, mert azok, akik apjának barátai voltak, s különösen *Gerlóczy Tamás* műszaki főtanácsos, aki Jánoska gyámja — gondoskodnak arról, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt. Mégis *a viszonyok kényszerítő hatása alatt arra kellett gondolni, hogy Kacsóh Pongrác gyönyörű könyvtárát, Jánoska érdekében és Jánoska javára — elárverezik*... Amit meg szerettek volna őrizni a kis fiú nagykorúságáig, amit teljes egészében át akartak adni neki, mintegy legigazibb apai örökséget, attól most meg kell válni, mert *kell a pénz, és a Dorottya nem hozott pénzt, mert még nem került színre*...

— A könyvtár, Kacsóh Pongrác féltve őrzött és dédelgetett kedvencei, tehát *dobra kerülnek*. Egy nagy fővárosi könyvkereskedésben aukcionálják el a köteteket, melyeket a János vitéz muzsikusa úgy szeretett és egy egész küzdelmes élet árán gyűjtötte össze — a fiúnak. Az aukcióig a könyvek egy *budapesti iskola különtermében vannak beraktározva* és nem tudom, sikerült-e a terv, de még karácsony előtt szerették volna megtartani az

mda 1923

árverést. Ha sikerült, akkor *Kacsóh Pongrác* könyvei már bizonyára szét is vándoroltak és *Jánoskának boldog karácsonya lesz, kedves meglepetésekkel, ajándékokkal örvendeztető ünnepe...*

Eddig tartott a felvilágosítás, melyet *Kacsóh Pongrác* egyik legjobb barátja hozott tudomásunkra. A magunk részéről nincs mit hozzátenni. Azaz hogy egy megjegyzésünk mégis volna, a *Dorottyára* vonatkozóan. *Kacsóh Pongrác* neve, halhatatlansága és soha nem muló zeneszerző multja valóban megérdemelné, hogy *utolsó nagy alkotása ne pusztuljon el érdemtelenül, a feledés homályában, egy íróasztalfiókban, vagy az árvaszék levelesládájában...*

Lehetetlen, hogy aki a *János vitéz* örökshép melódiáit kottára vetette, ne remekművet alkotott volna a *Dorottyában* is.

Reméljük, hogy nemsokára a magyar szinpadról gyönyörködhetünk ma benne. Ehhez nem is kell kegyelet, jóakarát, vagy megértés. Ez üzlet — a színháznak is...